

22. Těžké časy přicházejí

„Doprdele, práce zasraná,“ zamručel zkrvavený Blázen, zapálil joint a prohlížel mrtvého Klauna. „Zmrde jeden zasranej, už se mnou vyjebávat nebudeš,“ kopal jakoby rozhořčeně do mrtvého těla, protože marihuana mu sebrala veškerou agresi a rovnou začal balit další brko, aby srovnal myšlenky v hlavě. Bylo toho na něj moc a musí jednou provždy tyhle sráče z Temného kolegia vyřešit. Kdyby to byla aspoň parta starejch dobrejch dýlerů, která vyhlásila starou dobrou válku gangů o území, ale ne, oni zmrdi chtějí nějaký krámy, který má ve sklepe a pořád zkoušejí zasraný fligny, jak se k nim dostat. Tohle už na něj bylo moc a došlo mu, že už nikdy nepojede za potenciálním klientem na jednání, ale nyní budou jezdit všichni zájemci do vzorkovny ve fabrice. Pochopil, že má jméno a jeho nová prodejna s továrnou na drogy uprostřed vesmíru přitáhla spoustu zájemců o legální nákup čehokoliv, co omámí mozek a tělo. Už nikdy se mu nestane, aby neodhadl zájemce o obchod a skočil takhle blbě do pasti. Ještě štěstí, že vzal sebou Ponga.

Blázen seděl na židli a přemýšlel. Doufal, že Pongovi dojde sled událostí a brzo se vrátí. Byla to jediná možnost, jak zachránit holý život. Přičemž všechno se zpočátku zdálo jako normální schůzka. Přiletěli s Pongem především, aby večer stihli jednání a návštěvu bordelu. Rozhovory proběhly v poklidu a přátelské atmosféře a Blázen s Pongem odcházeli v rozmarné náladě.

Bordel byl velmi luxusní v decentním rudém stylu. Blázna velmi těšila přítomnost několika pravých neklonovaných holek ze Země s certifikátem pravosti a možností na místě ověřit pravost. V týchle díře to naprosto nečekal, využil toho tedy a vyzkoušel jednu z nových funkcí hodinek, které objevil při čtení manuálu během jednoho srání. Hodinky uměly analyzovat genetický materiál a pátrat po příznacích použití klonovacích technik.

I tuhle fázi návštěvy vzdálené planety zvládli v pohodě a kdyby se náhodou při ranním návratu do hotelového pokoje nespletli, tak by realita běžela dál jinak a nikdo by si nevšiml, že Blázen není Blázen.

Vraceli se k ránu, místní hvězda už vycházela nad obzorem a vytvářela nebeské výjevy podobné polární záři, ale v modro-červených barvách.

Pozdravili hotelovou obsluhu, liftboy je vyvezl luxusním výtahem do třetího patra a zamířili k dveřím svého pokoje číslo 36. Nevšimli si nádherné ukázky náhodného jevu, který se stal pár sekund před otevřením výtahu dveřím pokoje číslo 39, na kterých se číslo devět převrátilo a změnilo v šestku. Pokoj byl o něco blíže, Blázen ani Pong si neuvědomili chybu a po kratším dobývání se do pokoje dostali.

Vstupní prostory byly podobné jejich ubytování a jak byli vyndaní, neuvědomili si, že jsou jinde. Blázen se šel rovnou vysrat a Pong zamířil do obýváku.

Kapitán vyšel ze záchodu a zamířil za Pongem do pokoje. Vešel a cosi ho mírně zarazilo. Na zemi leželi tři zpacifikováni chlápci a na sedačce seděl chlápek, se kterým před několika hodinami dělal byznys a Klaun.

„Co to kurva má bejt, Pongu?“

„Šéfe, asi sme vlezli do blbýho pokoje.“

„No, ale to je mi náhodička,“ zamručel Blázen a zapálil brko.

„Povězte mi, co vy dva spolu máte. To není náhoda, že tady sedíte takhle vespolek, že jo?“

Obchodník chtěl něco říci a začínal se potit, jenže Klaun do něj strčil loktem na znamení, aby mlčel. To se Pongovi příliš nelíbilo, tak je oba udeřil plochou stranou meče přes obličej.

„Šéfe, něco nám tu páchne,“ řekl s takovým tím nekompromisním výrazem zabijáka, který by rád viděl krev.

„Budeme muset improvizovat,“ řekl Klaun.

„Co improvizovat?“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe já nevím, ještě sme nebyli v našem pokoji,“ odpověděl.

„Už se podívat asi nestihnete,“ rozesmál se Klaun, protože dveřmi vstoupili tři klauni v černém s nějakými paprskomety v rukou. Objevili se záblesky a Blázen s Pongem spadli na podlahu.

Pong otevřel oči a byl v nějaké kovové cele s malým zamřížovaným okénkem ve dveřích.

„Šééééééé!!!“ rozeřval se.

Blázen otevřel oči a ležel připoutaný na lehátko, do rukou zavedené hadičky s barevným proudícím roztokem a jakousi helmou pevně usazenou na hlavě, ze které vedl tlustý svazek kabelů do velké blikající krabice.

„Pacient se nám probouzí, musíme začít transfer paměti,“ ozval se hlas z reproduktoru.

„Co to kurva...?“ prolétlo Bláznovi hlavou, ale myšlenku přerušila prudká bolest, která ochromila celé jeho tělo.

Třásl se jako osika a zvrátil oči. Začínal ztrácet vědomí a okolní obraz mizel v trhlině nevědomí.

Počalo se však dít něco nečekaného. Hodinky na Bláznově ruce se rozzářily a malá jehla vypustila do těla várku nanobotů, kteří krevním řečištěm zamířili přímo do mozku a začaly ochraňovat synaptická spojení. Další várka nanobotů se vydala směrem k pokožce a vytvořily Faradayovu klec, která odvedla veškeré vnější elektromagnetické vlny mimo tělo.

Třetí dávka byla směs léků proti bolesti a pro rychlejší regeneraci.

Za velkým sklem muž v bílém laboratorním plášti prudce gestikuloval druhému muži. Odezíráním ze rtů se dalo vyčíst zhruba následující.

„Něco se posralo, systém se odpojil od mozku.“

„To není možný.“

„Podívej se na jeho ruku. Jeho hodinky nějak divně zářej.“

„Nikdo mu neprobral kapsy?“

„Ty vole, ne.“

„Co budeme dělat?“

„Já nevím. Vypneme to a počkáme?“

„Klaun bude nasranej, zabije nás.“

„Napadá tě něco lepšího?“

„Ne, ať uděláme co uděláme, jsme mrtví. Zkusíme aspoň získat ty divný hodinky.“

„Souhlasím.“

Postava přešla k velkému panelu a vypnula přívod energie.

Hodinky zareagovaly a deaktivovaly nanoboty v kůži.

Blázen otevřel oči, hodinky vyslaly elektromagnetický pulz a pouta okolo rukou, nohou a přes břišní pás se uvolnila. Kapitán se vysoukal z helmy, posadil a podíval na hodinky. Ukazovaly přesný čas.

„Ty vole,“ vytáhl hulení a začal balit brko. Zvedl se z operačního stolu a rozhlédl se.

Byl v klasické laboratoři, pokusná myš připravená k popravě. Jeho pozornost však zaujal druhý operační stůl, na kterém ležela postava. Přišel k ní a něco se mu nezdálo.

Na druhém stole ležel on sám, jeho vlastní kopie a vypadala živá. Pouta byla rozepnutá, tak pravou rukou lehce zatřásl ležícím Blázen a čekal jestli se něco stane.

Druhý Blázen otevřel oči a podíval se po Kapitánovi.

„Můžu si zahulit?“ zeptal se.

Kapitán Blázen mžoural očima a neochotně vydal jointa z ruky. Druhý Blázen po něm lačně chňapl a vydatně začal tahat.

„Hlavně ho nespař, ty vole,“ zkusil podotknout Kapitán, ale nakonec usoudil, že bude lepší umotat nový brko.

„Dík, ty vole. Hulení mě ty svině odepíraly. Máš s sebou Ponga?“ zeptal se ten druhý.

„Byl se mnou, ale kde je teď, to fakt nevím. Von si mě nebo nás najde. Ale ty mě, ty vole, pověz, co seš zač.“

„Já jsem ty, ale teď musíme zmizet, ti zmrdi ze zhora nás jdou sejmut.“

„Co uděláme?“ zeptal se Kapitán.

„To co obvykle. Zahulíme, najdeme nějaký zbraně a počkáme na ně. Oni jsou dva, my jsme dva,“ konstatoval druhý Blázen.

Rozešli se po laboratoři a pátrali po něčem, co by mohli použít jako zbraně. Nakonec dobře posloužila sbírka nerezových pitevních nástrojů, ze které vybrali nějaké sekáčky na kosti a dlouhé skalpely. Postavili se každý z jedné strany dveří a čekali až se otevrou.

Neuběhla dlouhá chvíle, dveře se pomalu otevřely a vstoupily dva bílé pláště. Ihned bylo jasné, že jsou to vědci a ne vycvičení bojovníci, protože se ani nerozhlédli, takže nestihli zaregistrovat dva sekáčky, rychle se přibližující k jejich hlavám. A když si uvědomili, kde se stala chyba, bylo už pozdě, protože vzduchem zasvištěly skalpely a bílé pláště skropil proud krve z proříznutých krkavic.

„Dobrá práce,“ plácli si dlaněmi Blázni a potáhli z jointů.

Po schodech se dostali do horní části s pozorovatelnou a druhý Blázen se ihned vrhl k počítačům.

„Musím si něco ověřit a pak to tady zapálíme,“ stručně odpověděl a prsty mu kmítaly po klávesnici.

„Zmrdi zasraný,“ zamručel, „můžeme jít. Přesekej sekáčkem támhle ty žlutý trubky a jdi ke dveřím.“

„Co ses dozvěděl?“ zeptal se Kapitán.

„Nemáme čas, dozvíš se to, teď udělej, co sem ti řekl,“ zahuhlal s jointem v hubě druhý Blázen a vlezl pod stůl, kde otevřel spodní kryt panelu a začal se hrabat v drátech, které oholil a vyzkratoval. Objevila se jiskra a za chvíli začaly kabely doutnat.

Kapitán dokončil svůj úkol a z přesekaných trubek se vyvalila kapalina, která smrděla jako ropný produkt.

„Laboratorní benzín, jdeme, máme pár minut, než to tady všechno bude v jednom plameni,“ zakřičel druhý Blázen.

Vyběhli chodbou a další zamířili k nějakým dveřím a vběhli do místnosti plné počítačových terminálů.

„Kde to sme? Konečně mi vysvětlí, co seš zač,“ se zvýšeným hlasem řekl Kapitán a balil joint.

„Já jsem tvůj klon, jestli si to ještě nepochopil. Ale tomu debilnímu Klaunovi nevyšlo několik věcí. Za první, ty vole, nebyl dobrý nápad přenést do mě kus tvýho vědomí. Už jen z toho, co sem věděl od okamžiku stvoření, mi bylo jasné, že Klaun je podělanej zmrd.“

„To vím, a ty další věci, který nevyšly?“ zeptal se Kapitán a podal ubalený brko.

„Dík, ty vole,“ natáhl druhý Blázen ruku a pokračoval.

„Za druhý sem se mu krapet nepovedl, já měl už od začátku divnej pocit, že rostu a stárnu poněkud zrychleně oproti těm zmrdům tady okolo. Podle údajů v počítači mám před sebou ještě tak rok. Ty vole, to by ses posral, žít s tímhle vědomím.“

„Hm, ty vole, to je hustý,“ významně pokýval Kapitán hlavou a potáhl z jointu.

„Co budeme dělat?“

„Odpojím požární systém, odpojím záložní zdroje a klimatizaci a celý to tady usmažím. Musíme všechno zničit, nikdo nás nesmí znovu naklonovat.“

„To je jasné, už po mě jdou zmrdi delší dobu.“

„Já vím, jde jim o vaše nebo vlastně naše skladiště.“

„Znáš jeho pozici?“ zeptal se Kapitán.

„Znám, ale neboj, budu mlčet jako hrob. Já jsem přeci ty,“ s klidem v obličeji se podíval klonovaný Blázen pravému Kapitánovi do očí. Ten z nich vyčetl sám sebe a uznal, že ten rok, než klon zemře, nějak přečká.

„Musíme udělat ještě jednu návštěvu,“ řekl klon a nepřestával pracovat s terminálem.

„Kam ještě chceš jít?“

„Do druhý laboratoře, musíme zničit naše biologický vzorky.“

„Ty nebyly v tý první místnosti?“ zeptal se zhuleně Kapitán.

„Ne, to byla jenom pitevní místnost,“ zamručel klon.

Kapitán Blázen nechal svůj klon pracovat a potichu sledoval skrz skleněnou stěnu velkou halu s řadami racků s výpočetními servery a datovými úložišti. Úspěšné odstavení systému poznal podle toho, že klimatizace ztichla a z útroh chladicího systému přestal proudit studený vzduch. Kapitán zvedl hlavu a podíval se na digitální teploměr. Teplota prudce rostla, druhý Blázen se hlasitě smál a hulil joint jako šílený.

„Teď přijde poslední špek, vypnu chlazení jednotek a do deseti minut se všechno začne smažit.“

Teplota stoupala rychleji, oba Blázni odhodili zbytky jointů, popadli zbraně a vyběhli na chodbu.

„Hele, není divný, že tu nikdo není?“ zeptal se Blázen, když vyčkávali příjezdu výtahu.

„Jsou tu všichni, akorát se o nich dozvíme, až se rozeře alarm.“

„Ale vždyť jsi říkal, že jsi odpojl...?“

„O alarmu sem nic neříkal a navíc, až pronikne první kouř do chodeb, čidla jej zachytí.“

Výtah přijel a otevřel. Těžko říci, kdo byl víc překvapenější, jestli ti dva klauni a nebo oba Blázni.

Každopádně vyhrály reflexy dvou vyhulenců a sekáčky na kosti přesně zasáhly svá místa v horních částech těl Klaunů. Přeseknutá klíční kost, roztráštěných několik žeber s protrženými plícemi a sekáček za uchem zaseknutý do půlky lebky vykonaly své a oba šašci za celkem velkých bolestí a řevu zemřeli.

„Za chvíli nás objeví, musíme přidat tempo,“ řekl klon a zmáčkl tlačítko.

Výtah je vyvezl nad povrch, protože po zastavení jejich obličeje pohladilo sluneční světlo, proudící skrz velké okno.

„Dopiči, to je paráda,“ zhodnotil krásu světla druhý Blázen a rychle zamířil k dveřím s nápisem *‘Sklad úklidu’*.

„Proč je mají tady nahoře?“ zeptal se Kapitán.

„Správná otázka, protože pod svícem je největší tma a nikdo by v místnosti pro uklízečku nehledal nádoby se vzorkama.“

Vstoupili do opravdové místnosti pro uklízečku. Regály s čistícími prostředky, košťata, hadry, kýble, teplá a studená voda a tomu všemu dominovala výlevka s kovovou mříží. Druhý Blázen pootočil jedním koštětem a regál s úklidovou chemií se odsunul.

Prošli krátkou kovovou chodbou do přechodové místnosti a překvapili tři strážce sedící u stolu, kteří hráli hru v karty.

Schytali každý několik nečekaných ran do hlavy. Vcelku nehezka scéna sledovat dva Blázny, divoce mlátící nerezovými sekáčky do hlav sedících strážců, kteří se hrouť k zemi a práci dodělávají skalpely.

„Trochu maso,“ posadil se vyčerpaně Kapitán k zakrvavenému stolu a začal motat rovnou dva jointy.

Klon se mezitím pro něco sehnul a vítězoslavně zvedl brokovnici.

„A má plnej zásobník,“ zasmál se, když cvičně zapumpoval.

Zapálili jointy, potáhli a vtrhli do místnosti se vzorky. Několika výstřely zneškodnili jednoho strážce a dva frajery v bílých pláštích.

„Co teď?“ zeptal se Blázen.

„Všechno musíme vylejt do odpadu,“ odpověděl druhý Blázen a v tu samou chvíli začal řvát alarm.
„Pospěš, máme málo času,“ dodal.

Měli vylitou asi polovinu nádob s chlazenými biologickými vzorky, když se ozval známý hlas.

„To sem vás překvapil, šmejdi.“

Kapitán se otočil a spatřil Klauna.

„Ty vole,“ vypadlo z něj.

„Jo, ty vole,“ zasmál se se Klaun, ale smích mu nevydržel dlouho, protože se otočil druhý Blázen s brokovnicí připravenou k výstřelu.

„Nevím, kdo koho překvapil, debile,“ zasmál se.

„Ha, koukám, že ste se už seznámili,“ roztáhl klaunský úsměv Klaun.

„Celkem jo, máme hodně společného,“ odpověděl druhý Blázen.

„Snad mě nechcete zabít, nejsem ozbrojen,“ pokračoval Klaun v provokativním duchu.

Blázni se po sobě podívali a pokrčili rameny.

„To si mám vysvětlit jak?“ zeptal se Klaun.

„Jenom jedním způsobem. Navíc přemýšlím, jestli má vůbec smysl se s tebou zmrde bavit,“ odpověděl druhý Blázen. Klaun se podíval po Kapitánovi.

„Ty s ním souhlasíš?“

„Hm, on je já. Proč bych nesouhlasil?“ odpověděl Kapitán a v duchu si pomyslel, že on sám by takhle tvrdý nebyl a popovídal si s ním, než by ho zabil.

„Tak to mám asi spočítaný, žejo?“ zeptal se jízlivě Klaun.

„Jo,“ odpověděl klonovaný Blázen.

„Nikdy mě nenapadlo, že umřu takhle blbě. Vždycky sem si přál padnout v bitvě.“

„To máš blbý, pověz mi zmrde, kde si sehnal moje genetický vzorky?“ položil Blázen otázku, která ho trýznila a nebyl si zcela jist svojí teorií.

„Nepochopil jsi to ještě?“ zasmál se Klaun, „sjíždíte bordely jako pominutý a děvkám stačí vždycky jenom zaplatit.“

„Já sem si něco v tom smyslu myslel. Asi nemáme šanci se dohodnout? Tvoji páni mají se mnou jiný plány. Mám něco, co by hrozně chtěli, žejo?“ pokračoval Blázen v pokládání otázek.

„Naprosto přesně, žádná dohoda není možná, neznám přesné plány, jsem jenom služebník, který vykonává rozkazy.“

„Docela blbě plníš úkoly, nechal ses chytit jako malej školák,“ ukončil rozhovor druhý Blázen a podíval se po Kapitánovi.

„Mám ho teda zabít?“

„I když mě zabijete, nepomůžete si. Celej areál je hlídanej, nemáte šanci utéct. Nikde se neschováte, moji klauni vás najdou.“

„Má pravdu, zmrd jeden,“ zamručel Kapitán.

„Mám v hlavě plán. Důležitěj si ty a teď se vyválej támhle v tý velký louži krve,“ s důrazem v hlase řekl druhý Blázen.

„Ehm...???“

„Mám plán, ve kterým se obětuji, nemám totiž co ztratit, kromě roku života, chápeš? Zachráním ti tím tvůj zkrvavenej život,“ odpověděl druhý Blázen a nepřestával mířit na Klaunovu hrud'.

„Dobře, dobře,“ zamručel Kapitán a šel se s jistým odporem vyválet v louži krve.

„A teď tam zůstaň ležet a dělej, že si mrtvej tak dlouho, dokud nebudeš mít stoprocentní jistotu, že je klid. Budou mě pronásledovat a půjdou po mě určitě všichni.“

„Věříš, že to vyjde? Nepočkáme, až nás najde Pong?“ zeptal se v krvi ležící Kapitán.

„Pong je tady taky, ale musí běžet se mnou, o něj se neboj.“

„Nebojím se o Ponga, ale proč musí běžet s tebou?“

„Protože, ty vole zhulenej, kdyby tady zůstal a já utíkal sám, rozdělí se na dvě skupiny a ta druhá vás dostane. Bůhví kolik jich tady je.“

„Pong by je všechny rozsekal.“

„Těžko, jestli sis toho ještě nevšiml, mají tu střelný zbraně,“ odpověděl druhý Blázen.

„Dáš mi nějaký hulení na cestu?“ zeptal se ještě.

„Nedám, stejně umřeš a byla by ho škoda, ale mám ubalený brko, tak si můžeme spolu naposledy vyhulit.“

„Fér,“ odpověděl klon, počkal až Kapitán krvavou rukou zapálil joint a podal mu ho. Pořádě si několikrát potáhl, vrátil brko Kapitánovi a vyfoukl kouř do Klaunova obličejce.

„Vy ste fakt dva debilové,“ rozesmál se Klaun.

„Fakt sem rád, že konečně zdechneš, kundo,“ řekl druhý Blázen.

„Nemáš na to, zmáčknout spoušť a vystřelit. Nedostaneš se odsud,“ smál se stále Klaun.

„O to se nestarej, můj útek už není tvoje starost,“ odpověděl Kapitán.

„Stejně tě moji lidi zabijou,“ smál se Klaun.

„Doprdele, to je debil,“ řekl druhý Blázen a z brokovnice vyšel výstřel. Klaun se s dírou v hrudi zhroutil, vnitřnosti rozprskly po stěně a z hlavně zbraně vycházel kouř.

„Tak to by bylo, o dalšího zmrda na světě míň,“ řekl Kapitán. Klon odhodil brokovnici, rozeběhl se a zmizel za dveřmi.

Kapitán Blázen ležel v louži krve a kouřil zbytek jointu. Měl ho skoro vykouřený, když dovnitř vtrhli dva klauni a okamžitě zamířili k mrtvému Klaunovi. Roztáhl ruce a dělal, že je mrtvý.

Jeden z klaunů k němu zamířil, ale protože si nechtěl ušpinit boty od krve, nepřiblížil se dostatečně blízko, aby ověřil, že je jeden z Bláznů skutečně mrtvý. Rozhodl se důvěřovat svému zraku a odhadu, což se mu zanedlouho těžce vymstí a Kapitánovi Bláznovi zachrání život.

„Tenhle zmrd je mrtvej,“ řekl druhému klaunovi a vrátil se k mrtvole Klauna.

„Vypadá dost mrtvej,“ řekl.

„Jo, to vypadá. Došlo tady k přestřelce a stopy vedou ven, musíme se okamžitě pustit do pronásledování.“

„Jo, ty vole, jdeme,“ řekl klaun a oba rychle zamířili ke dveřím.

Kapitán Blázen ležel v krvi ještě nějakou chvíli, alarm mezitím konečně utichl a když se nikdo nevracel, zvedl se a šel k mrtvole.

„Doprdele, práce zasraná,“ zamručel celý zkrvavený, zapálil jointa a pozoroval mrtvého Klauna.

Alarm, který se rozezněl, vytrhl Ponga z meditace.

„Něco se děje,“ prolétlo mu hlavou a rychle povstal. Všiml si, že žárovka začala blikat a hned potom se ozval tlumený výbuch. Datová úložiště se přehřála a paměťové krystaly explodovaly. Vypadla veškerá elektronika a zámek ve dveřích cvakl.

„A ty vole, náhodička v pravý čas,“ pomyslel si Pong a opatrně strčil rukou do dveří, které se mírně pootevřely. Pomohl jim silou a nahlédl do chodby. Musel najít své zbraně, takže prošel celou chodbu a zkontroloval všechny dveře. Místnosti byly opuštěné, nikdo nikde, ale nakonec našel v jedné místnosti prosklenou skříň s uloženými zbraněmi. Obyčejná zasedačka s velkým promítacím plátnem, na první pohled pohodlnými křesly, ale na posezení pěkně zkurvenými, což Pong vyzkoušel na vlastní kůži, když se usadil, aby prohledal kapsy, jestli mu zůstal nějaký perník. Potěšen zjistil, že nikdo nezkontroloval obsah jeho narkotašky, udělal si tedy několik lajn a řádně se nabudil.

Když nabral nových sil, zvedl se a vyrazil podle svých instinktů směrem, ve kterém tušil minimálně východ. To, že byl pár pater pod zemí, si dobře uvědomoval z nápisů na stěnách chodeb, tak příliš neváhal a vydal se po směru šipek s nápisem „Výtah“.

Výtah přijel a spolu s ním tři klauni, kteří se skláněli nad dvěma mrtvolami klaunů, které nesly známky zásahů sekáčkem. Pong ucítil krev, vytáhl meč a než si tři klauni uvědomili, že jim zdrhl ještě jeden vězeň, bylo už pozdě a tato myšlenka již nedokázala opustit ústa tří padajících hlav. Pong otřel meč, vstoupil do kabiny a stiskl tlačítko s číslem ,0‘.

Byl velmi nadržžený zabíjet, mstít se a hlavně najít Šéfa. Výtah zastavil a vyplivl Ponga do davu klaunů, kteří řešili, co se vlastně stalo. Nastalo rozhodně krátké ticho, které zakončil Pongův hlasitý pištivý kung-fu výkřik a poté nastala jatka, jaká ještě literárně umělecký svět neviděl. Chodba se zaplnila krví, údy létaly vzduchem a hlavy padaly k zemi. Pong představil jedno ze svých dokonalých představení smrti, jako čaroděj se vznášel nad hlavami zmatených klaunů a kosil je meči během dlouhých kung-fu přeletů od jednoho konce chodby k druhému. Nejvyšší zabijácké umění, kterého se lze v Šaolinu naučit.

Pong brzo ukončil nastalý zmatek a zůstal sám v krvi zalité chodbě s ležícími hromadami masa a kostí se zakrvavenými cáry klaunských kostýmů, které ještě nedávno rozsévaly smrt a smutek. Teď bylo nutné najít Šéfa a opustit toto místo.

Zrovna ve chvíli, kdy vyběhl na dvůr zalitý slunečním světlem, se ozval výstřel, který Pong identifikoval jako zvuk brokovnice. Zarazil se a rozhlížel, zda-li se odněkud nevyvalí klauni. Nevyběhli klauni, ale ve dveřích, kterými před malou chvílí přišel, se objevil Blázen a utíkal seč mohl směrem k lesu. „Šéfééé, Šéféééé!?! Jste v pořádku?“ křičel, ale Blázen se ani neotočil. Zanedlouho se začali objevovat mačetami či noži vyzbrojení klauni a velmi rychle přibývali další. Nerozhodoval se a rozeběhl za Bláznem.

Kapitán Blázen ve zkrvaveném oblečení stál uprostřed toho samého dvora, kde byl před chvílí Pong a rozhlížel se. Slunce rychle vysoušelo krev a její zápach začal přitahovat mouchy. Zaregistroval velkou vodní nádrž, vyndal hulení a oblečený do ní skočil, aby ze sebe spláchl nejhorší bordel. Když uschl, ubalil brko a vyrazil k bráně, aby se pokusil zorientovat. Napadlo ho použít hodinky, pustil navigaci, která mu ukázala, že kousek nedaleko je autobusová zastávka a úplně náhodou za chvíli jeden autobus do města pojede. Blázen si pomyslel cosi o zkurveném náhodném jevu a vyrazil směrem, kterým ho naváděla navigace.

Došel k malé kovové zastávce, kde nikdo další nebyl, takže umotal joint a začal vyčkávat příjezdu autobusu. Podíval se na jízdní řád, kde pouze psali, že autobus jezdí pravidelně. Vyhulil asi šest jointů, když uslyšel chrchlavý zvuk starého motoru. Po chvíli se v zatáčce vynořil rozhrkaný čmoudící autobus s oválným čumákem, který za velkého lomozu zastavil u zastávky a řidič velkou klikou otevřel dveře. Kapitán Blázen se v první chvíli lekl, že vidí Freddyho, ale pořádně zaměřil svůj zhulený zrak na řidiče a uvědomil si, že je to jen starý černoš v pleteném svetru.

„Kam to bude, mladíku?“ zeptal se řidič.
Blázen vylezl po schůdcích a vytáhl z kapsy nějaké drobné, které hodil na kovový tácek.
„Stačí to do města?“
Řidič mince přepočítal a odpověděl.
„Bohatě, posaďte se někde vzadu, vpředu smrdí benzín a nedá se tu kouřit.“

Páka se přetočila, dveře zavřely a autobus trhavě rozjel, takže Blázen měl co dělat, aby neupadl. Na zadních sedadlech sedělo několik důchodkyň, které pozorně prohlížely nového pasažéra.
„Panáčku, copak se vám stalo? Vypadáte poněkud zanedbaně,“ promluvila jedna z nich.

„Panímámo, to je na dlouhý povídání,“ odpověděl Kapitán.

„Panáčku, do města je cesta dlouhá a navíc z vás cítím hulení. Máte ještě nějaký?“ zeptala se další. Blázen je sjel drsnějším pohledem, pět obyčejných babek v sukních a šátcích, s nějakými proutěnými košíky zakrytými bílými hadříky.

„Babky jedny bláznivý,“ pomyslel si, ale hulení vyndal a ubalil brko.

Báby si s chutí zahulily a každá pochválila kvalitu matroše.

„Panáčku, máme jídlo a pití. Vidím, že jedete zdaleka, co takhle nám povyprávět odkud jste, jak jste se tady ocitl a kam míříte,“ pověděla další babka.

Blázen povzdechl a zamyslel se.

„Proč by ne.“

Babky vytáhly z košíků pečená masa, nějaké ptactvo, příbory, talíře a několik lahví s pivem a kořalkou. Blázen ocenil jejich bezedná zavazadla, ubalil brko a začal vyprávět.

Samozřejmě vynechal pár nepodstatných detailů, jako kde se nachází Země, čím se živí, proč přijel a kdo jsou konkrétně zmrdi, který ho serou.

Babky hltaly každé jeho slovo a chvílemi jim bylo na očích vidět, že si nejsou jisté, jestli si z nich pocestný nedělá blázný.

Cesta uběhla v poklidu, v rovných úsecích silnice párkrát i řidič přišel na štamprli a brko, protože tyč mezi volantem a plynem fungovala místo automatu.

Proutěné košíky byly skutečně bezedné a báby z nich neustále tahaly nějaké pokrmy. Blázen už byl tak přežraný, že kdyby bývali nedojeli do města, vykecal by i to co nechtěl. Tyhle prosté venkovanky mají metody jak z člověka dostat informace, které by jinak nikdy neprozradil.

„Mladíku, kde budete chtít zastavit?“

„Když pojedete kolem bordelu, tak u něj vyskočím,“ odpověděl Blázen.

„Ale, mladíku, vy se nezdáte,“ zasmál se řidič, „ale jak je vašim ctným přáním, náhodou pojedeme kolem.“

Blázen sbalil své náčiní, udělal poslední brko na rozloučenou, každou starou dámu objal a poděkoval za pohoštění. Zamířil uličkou k východu a zastavil u řidiče.

Podnik, kam mířil, poznal okamžitě. Řidič zabrzdil, otočil pákou a vypustil Blázna vstříc jeho osudu. Ten se otočil, zamával na rozloučenou, řidič zavřel a v dýmu zmizel.

„Ty vole, ještě že už sem tady. Snad Pongovi dojde rychle co se stalo a vyzvedne mě tady,“ pomyslel si a vešel do chrámu rozkoší.

Pong stál na známém nádvoří na tom samém místě, kde stál naposledy, když falešný Šéf vyběhl ze dveří.

Krvavé stopy ještě nezmizely, proto se po nich vydal a vlezl do chodby, která byla plná těl v počátku rozkladu. Hejna much létala jak šílená, jakoby se nemohly rozhodnout, kde usednout a naklást vajíčka. Šel pomalu chodbou a prohlížel stopy, které by mu mohly napovědět. Zastavil se u skladu úklidových prostředků, protože ho zaujaly pootevřené dveře s krvavými otisky rukou.

Vstoupil a hned pochopil, že to není obyčejný kumbál pro uklízečku, ale dobře zamaskovaný vchod. Došel až do laboratoře, kde našel mrtvého Klauna a nějaké další mrtvolky.

Zastavil se a začal meditovat. Vcítíl se do místnosti a prohrábl jejími vzpomínkami, až objevil Blázna ležícího v louži krve a kouřícího jointa.

„Kurva, to bylo chytrý,“ řekl nahlas a podíval se k mrtvolám a došlo mu, že ve skvrně někdo ležel a v místě, kde končila ruka, byl odklepnutý kopeček popela. Uvědomil si, že stopy vedoucí od krve k židli jsou jeho Šéfa, že tu seděl, hulil a odešel.

„Jestli se odsud dostal, kam kurva šel? Kam by šel, abych ho našel?“ přemýšlel Pong, ale v duchu už se rovnou usmíval, protože odpověď znal.

„Do bordelu přece, kurva drát,“ vykřikl nahlas a začal se smát.

Vyběhl ven a pořádně prohlížel všechny krvavé stopy, až našel jedny, které ho zavedly k vodní nádrži, kde zmizely a zůstaly jen světle červené otisky vedoucí k bráně.

„Šéf se umyl a šel ven,“ pomyslel si Pong a vyrazil po mizejících stopách, které ho zavedly na autobusovou zastávku.

Prostudoval jízdní řád, dal pár lajn a začal čekat na autobus.

Nachodil sem a tam několik kilometrů, než se v zatáčce objevil rachotící kouřící starý autobus.

Zastavil a černý řidič v roláku pákou otevřel dveře.

„Kam to bude, mladíku?“ zeptal se řidič.

„Hm, nevzal jste v poslední době takovýho zvláštního chlapa, kterej furt hulí trávu?“

„Mladíku, pojedete a nebo si chcete povídat?“

„Hm, zadarmo asi nevozíte, žejo?“

„Mladíku, děláte si ze mě legraci?“ zamračil se řidič a natáhl po ovládací páce.

„Moment, jeden lístek do města,“ vyhrkl Pong a zašátral v jedné z hluboko ukrytých kapes. Vytáhl malou zlatou minci a hodil ji do plechové misky. Řidič se sklonil, vzal minci do mezi prsty a kousl do ní.

„Pěkněj kousek, mladíku,“ pověděl řidič, uschoval minci do kapsy a vysypal všechny mince, které měl.

„Drobné si nechte,“ mávl Pong rukou.

„Děkuji mladíku, běžte se posadit dozadu, vpředu smrdí benzín a nedá se tu kouřit,“ řekl řidič, zavřel dveře, nastartoval a vyjel ze zastávky.

Pong došel až dozadu, kde narazil na pět obyčejných důchodkyň v šátcích s velkými proutěnými košíky, které si ho zvědavě prohlížely.

„Panáčku, odkud jdete? Takového zvláštního cizince jsme tu ještě neviděly,“ zeptala se jedna.

„Zdaleka, panímámo, zdaleka,“ odpověděl Pong a posadil se.

„Poudejte, panáčku,“ řekla druhá.

„Tož paňmámy, já vám něco povím z dalekých krajin, kde žijí lidé jako já, ale povězte, máte něco v těch velikých košících? Mám hlad, že bych hřebíky chroupal.“

Babky zašátraly v koších a začaly vyndavat jídlo a pítí. Maso, pečený ptactvo, pečivo, koláče, polévková terina, láhve s pivem a kořalkou. Nic nechybělo.

„Ty vole, ženský, jak se vám to tam všechno vešlo?“

„Panáčku, neznáš tajemství dámské kabelky?“ zasmála se jedna z babek.

„Hm, vlastně znám. Dámská kabelka obsahuje nekonečný množství předmětů,“ mírně rezignovaně odpověděl Pong.

Zábava se rozeběhla do plných obrátek a Pong vykládal své historky ze života. Jak vyrostl v Šaolinu, jak se naučil bojovým uměním, jaké podivné nepřátele poznal a koho zabil. Zvláště popisy zabíjení byly pro babky neuvěřitelně přitažlivé a vzrušující.

„Panáčku, můžu se zeptat na něco osobního?“ zeptala se babka, která doposud nic neřekla a jen sledovala spolecestujícího.

„Povídejte,“ odpověděl Pong.

„Nemáš perník? Cítím z tebe kvalitní chemku.“

Pong se zarazil a babky se podívaly na tu, která položila tuto zákeřnou otázku.

„Máňo...?“

„No co, holky?“

„Já se za ni omlouvám, ona to tak nemyslela,“ vložila se jedna z babek.

„Dámy, dámy, nehádejte se. Otázka už padla, tak musí náležitě přijít odpověď. Mám, dáte lajnu?“

Babky se zatetelily a jedna z nich pověděla.

„Hlavně to neříkejte starýmu, bude nasranej.“

„Neboj, nic se nedozví,“ odpověděla druhá a všechny společně sledovaly Ponga, jak drtí krystal na tenké a úhledné lajničky. Jakmile měl hotovo, babky vytáhly šňupátka z materiálu připomínající slonovinu a počkaly, až si Pong dá svoji dávku.

Jedna po druhé elegantně vyšňupla připravené čáry pika, když se zjevil řidič.

„Ale co to cítím a vidím, mladíček má perníček. Můžu dostat taky?“

Pong se po něm překvapeně podíval, odsypal další krystal a rozdrtil ho.

„Kdo řídí?“ zeptal se Pong.

„Autopilot,“ odpověděl řidič a vytáhl dvojité stříbrné šňupátko, jehož dvě větve se spojovaly v jednu velkou. Stručně řečeno, nasál dvě lajny najednou, zapálil cigaretu a šel usednout zpět za volant. Benzínové výpary se zavlnily, ale nevybuchly.

Zábava na chvíli zamrzla, ale pak se rozjela do dalšího levelu. Babky vytáhly viržinka, zapálily je a začaly vyprávět nějaký nesmysly, skákaly jedna druhé do řeči a bylo vidět, že účinná látka funguje přesně podle učebnice. Pong seděl, popíjel pívko a smál se od ucha k uchu.

„Blížíme se do města. Kde budete chtít zastavit mladíku?“ ozval se řidič.

Pong se zvedl a šel za ním.

„Já nevím, kde by Šéf vystoupil?“ zamyslel se Pong nahlas.

„U bordelu?“ odpověděl řidič.

„Jasně, že u bordelu. Jak to víš, ty vole?“ podivil se Pong.

„Nedávno jsem u jednoho takovýho podniku vyhazoval zvláštního cizince.“

„Vždyť sem se kurva ptal, když ste zastavil, jestli ste někoho zvláštního nevezl, to si děláte prdel?“ zamručel Pong.

„Nedělám, to sem ještě nebyl na perníku a neznali jsme se. Zásadně s cizími nehovořím o nikom ze svých zákazníků. Ale už se známe, tak vám mladíku můžu prozradit, že sem vezl divnýho člověka, byl celej od krve a hulil fakt skvělou trávu.“

„Tak to byl Šéf, kdy dorazíme k bordelu?“

„Za chvíli tam budem, jedna křižovatka, druhá křižovatka,“ zasmál se řidič.

Pong netrpělivě přešlapoval a těšil se, až uvidí známé dveře známého podniku.

Netrvalo dlouho a autobus zastavil. Pong se naposledy rozhlédl po autobusu, zamával babkám, podal ruku řidičovi a vystoupil. Dveře autobusu se s vrzáním zavřely a v smradlavém dýmu zmizel.

„Chrám naděje a rozkoše. Šéfe, už jsem konečně tady!“ vykřikl Pong a vtrhl do bordelu.

Obsluha na recepci ho okamžitě poznala a zavolala k sobě.

„Pane Pongu, váš Kapitán čeká v soukromé lóži. Ketty vás zavede.“

„Vidím, že jsem očekáván,“ zasmál se Pong a spadl mu velký kámen ze srdce.

Ketty provedla Ponga dlouhou chodbou k Bláznově soukromé kóji. Poodhrnula závěs a ven se vyvalila známá vůně. Protáhl se škvírou v závěsu a zapadl do pohodlné kóje s oválnou sedačkou a výhledem na taneční parket a pódium, kde zrovna běžel nějaký kankán.

V sedačce seděla známá postava a vyfukovala oblaka kouře.

„Šéfe, Šéfe, konečně!“ vykřikl Pong radostně.

Postava se nadzvedla, potočila a promluvila.

„Ty vole, Pongu, konečně. Co ti tak dlouho trvalo?“

„Šéfe, Šéfe, kdyby ste kurva věděl, co mám kurva za sebou, než sem vás našel. Vždyť ste byl chvíli oficiálně mrtvej.“

„To to trvalo, než vám došlo, že ten druhej byl obyčenej klon,“ zasmál se Blázen a vrátil ku sledování představení.

„Šéfe, ale během tý doby jsem se neflákal, protože sem nevěřil, že ste mrtvej.“

„Fajn Pongu, tak si dej lajnu, najez se, popij, dívej na holky a můžeš mi celej ten příběh odvykládat.“

„Šéfe, bude to delší,“ řekl Pong.

„Nevadí, stejně mám nad čím přemejšlet, ta parta temnejch retardů mě totiž začíná pěkně srát. Kdyby se aspoň nechovali jako čůráci, ty vole, Pongu.“

„Souhlasím s váma, Šéfe,“ pokýval Pong hlavou, který nachystal několik obřích lajn a začal vyprávět přesně od okamžiku, kdy naposledy seděli v tomto podniku.

Pongovo vyprávění uteklo rychle a večírek se protáhl na několik dní. Navíc v jeden nestřežený okamžik dorazila doposud schovaná posádka včetně Franka a Mozečka s Mazlíčkem, který se okamžitě stal středem pozornosti. Blázen během těchto dnů domluvil několik obchodů a Pong vychválil fabriku na výrobu perníku.

Kapka byla na cestě vesmírem a mířila do sluneční soustavy k měsíci Titan planety Saturn. Kapitán Blázen, Karlos, Pong a Kokot seděli ve velitelské místnosti, pili alkohol a spokojeně užívali drogy.

„Šéfe, já sem kurevsky rád, že se vracíme domů, tohle bylo naposledy, kdy jsem vyjel za obchodem ven.“

„Přesně tak, Pongu. Od příště všichni jezdí do fabriky,“ odpověděl Blázen a motal brko.

„Kapitáne, přišla zpráva od pana Jednookého,“ ohlásil Karlos.

„Co píše?“ zeptal se Kokot.

„Kapitáne, máme okamžitě vyrazit k naší fabrice, Ničitel prý chystá nějaký útok jako odpověď za zabití Klauna.“

„To se posrali, ne? Jedou po nás, vyjebávají s náma, zkoušej finty a ještě mají tu zasranou drzost zaútočit na naše podnikání? Do píče, zmrdi zasraný,“ zařval Blázen a opakoval chvíli dokolečka,

„Kundy, kundy, kundy jedny zasraný!“

„Šéfe, Šéfe, uklidněte se. Je to už holt osobní, logika půjde stranou a vyhrajou emoce. A to je naše kurva výhoda, protože když se ti zmrdi nechali vyprovokovat, neovládli se a rozhodli mstít, začínají pomalu a nenápadně ztrácet nad sebou kontrolu.“

„Pongu, mluvíš jako Jednooký,“ zasmál se Blázen.

„Šéfe, to není prdel, Nejvyšší představený je brácha mých Mistrů ze Šaolinu a mám hodně důvodů si myslet, že teď půjde hlavně o udržení sebekontroly. Doporučil bych rychle otočit k fabrice a letět k ní nejvyšší možnou rychlostí.“

„Můj vůdce, souhlasím s Pongem,“ přidal se Kokot.

„Dobře, dobře, tak otočte tuhle plechovku a rychle do továrny. Sem se kurva těšil na moře, slunce, písek, pláže, bary a hodně rumu,“ zamručel Blázen a nervózně zapálil brko.

Vynořili se na hranici dosahu senzorů, dostatečně daleko, aby je případní útočníci neobjevili. Kokot s Karlosem spustili scanner a prohlíželi sektor, kde byla jejich gigantická perníková továrna.

„Můj vůdce, je obklíčená několika desítkami lodí, které neustále pálí do silového pole.“

„Pomůžou si nějak?“ zeptal se Blázen.

„Nepomůžou, máme technologii od Musků, kterou používají k ochraně svých planet.“

„Fajn, můžeme se tam nějak bezpečně dostat?“

„Můžeme, prokličkujeme mezi nimi a než si všimnou, že jsme to my, projdeme silovým polem a vystrčíme na ně prdele,“ zasmál se Karlos a okamžitě začal programovat letovou trasu.

Ničitelova flotila zachytila Kapku právě v okamžiku, kdy se vysokou rychlostí přiřítla k zadní části nepřátelské flotily. Pochopili rychle, kdo se vrací, ale než se jim podařilo přesměrovat kanóny, Kapka prokličkovala mezi jednotlivými loděmi a zastavila před silovým polem, které se na krátký okamžik otevřelo. Kapka proletěla a za ní to stihly ještě dvě střely, které vyslala jedna z útočících lodí. Automatická obrana zareagovala rychle a dávka ze samoobslužných děl rakety zneškodnila.

Kokot zaletěl do doku a ihned po vystoupení s Karlosem a Pongem převzal od zaměstnanců obranu fabriky.

Seděli ve velíně a na velkých nástěnných monitorech pozorovali dění okolo továrny.

„Můj vůdce, 46 lodí různé palebné síly. Co budeme dělat? Já bych navrhol všechny postupně zničit,“ řekl Kokot.

„Souhlasím,“ s jiskrou v oku se přidal Pong a bylo vidět, že by hrozně rád ovládal zbraňový systém.

„Já bych si nejdřív rád promluvil s někým, kdo těm šaškům velí, zničit je můžeme kdykoliv,“ zamyslel se Blázen a potahoval z jointa.

„Můj vůdce, když myslíte, zkusím navázat spojení,“ řekl Kokot a začal ladit vysílač.

„Šéfe, s nima se nedohodnete,“ mručel Pong.

„Pongu, já vím, nechci se dohodnout, chci vědět, kdo proti nám stojí a co chce.“

„Šéfe, zabít nás chce, to vím i já,“ pokračoval Pong a bylo vidět, že by fakt rád mačkal tlačítka ovládající zbraně.

„Ty vole, buď připraven na můj rozkaz, a už neprud'. Kokote, co to spojení?“

„Můj vůdce, navázáno, čekám až to na druhý straně někdo zvedne.“

„Aha,“ odpověděl Blázen a zapálil další brko.

Palba neustávala a obrazovka komunikátoru zrněla.

„Jak jsme na tom s energií? Vydržíme pár dnů?“ zeptal se znužený Blázen.

„Můj vůdce, roky vydržíme. K silovému poli máme od Musků i patřičně výkonné zdroje.“

„Fajn, ale nemůžeme tady bejt zavřený roky, musíme vydělávat,“ přemýšlel Kapitán nahlas.

„Šéfe, mám je konečně sundat z oblohy?“ zcela nečekaně se zeptal napružený Pong.

„Já nevím, ...“ začal Blázen s nějakou myšlenkou, kterou přerušilo jiné zrnění obrazovky. Zanedlouho se objevil obraz a v něm byla postava v černé kápi s tmavou skvrnou místo obličeje.

„Kapitán Blázen osobně, předpokládám,“ promluvila figura celkem normálním hlasem.

„Správně, Ničitel je zase vaše jméno, že?“ pokýval Blázen a vypustil oblak dýmu.

„Ničitel světů jméno mé,“ odpověděla postava.

„Fajn, tak jsme se představili a teď, o co jde?“ řekl Blázen.

„O nic, chci pomstít Klaunovu smrt,“ zasmál se Ničitel.

„Když nás zabiješ, nedostanete to, co od nás chcete,“ kontroval Kapitán.

„Mí páni už ten tvůj stroj nepotřebují, našli sami způsob jak vytvářet stabilní červí díry. Takže jsem dostal volnou ruku a můžu si dělat co chci.“

„To zní dobře, bude bitka,“ zasmál se velmi hlasitě Pong, zmáčkl jedno z tlačítek a k Ničitelovým lodím zamířili tři rakety, které přesně zasáhly své cíle.

„Pongu...?“ chtěl něco říci Blázen, ale protože by to bylo už zbytečný, obrátil svoji pozornost zpět k Ničitelovi.

„No vidíš to, já nevím, jak to slušně povědět, ale seš v prdeli i s celou tou svojí armádičkou,“ rozesmál se Blázen a Pong odpálil další tři rakety, z nichž jednu se podařilo Ničitelovým lodím zničit, ale zbylé dvě opět přesně zasáhly své cíle.

„Blázne, jste obklíčeni, nikdo se k vám ani od vás nedostane, tak proč to celý neukončit jako civilizovaní lidé? Vzdej se mi a ušetřím zbytek tvé posádky.“

Kokot se podíval po Bláznovi, pak po Pongovi a Karlosovi, zakroutil hlavou a vypnul zvuk.

„Můj vůdce, jeho podmínky jsou naprosto nepřijatelné.“

„Kokote, to je naprosto jasný, že se mu nevydám. Se posral debil,“ zamručel Blázen a mocně potáhl.

„Šéfe, můžu začít masivní ostřelování Ničitelovy flotily?“ zeptal se Pong a drtil krystal pika.

„Pongu, vidím to tak, že máš zcela volný ruce,“ odpověděl Blázen a naznačil Kokotovi, ať zase pustí zvuk, protože mu přišlo, že temný stín v kápi začíná být krapet nervózní.

„Hele, Ničiteli,“ začal mluvit Kapitán, „já nevím, jak ti to jednoduše říci, ale shodli jsme se na tom, že na tebe pěkně z vysoka serem a já se vzdávat nebudu.“

„Chápu to tak, že začíná dlouhá blokáda, kdy neuděláte ani jeden kšeft?“ zamručela temná skvrna.
„Nebude tak dlouhá, tady můj přítel a ochránce Pong má volný ruce vyzkoušet náš obranný systém. Otočte se, zmizte z našeho perimetru a neserte se už nikdy do našich kšeftů. To je, myslím, slušná a férová nabídka,“ odvětil Blázen.

„Ste se posrali, ne? Já jsem kurva Ničitel světů a nikdy neprohrávám,“ zakřičel Ničitel, otočil se a komusi mimo obraz vydal rozkaz.

„Připravte atomovky a na můj rozkaz je vysypte na tu hromadu plechu.“

„Víš, že to jen přinese zbytečný oběti na životech tvých lidí,“ zkusil ho Kapitán ještě zastavit.

„Já seru na svý lidi, všichni jsou mí otroci a můžu si s nima dělat co chci. Prikážu jim zemřít a oni zemřou.“

„V tom případě otestujeme naše zbraňový systémy a ochranný pole,“ odpověděl stručně Blázen a naznačil Kokotovi, že má vypnout spojení.

„Vypusťte doprdele atomovky,“ křikl Ničitel, ale obrazovka začala zrnit.

„To je parta zasranejch kretěnu, Klaune já tě pomstím. Kde sou ty podělaný atomovky.“

„Už letí,“ ozval se operátor od řídicího pultu.

Každá loď Ničitelovy flotily vypustila salvu atomovek, které se nekompromisně řítily k silovému poli.

Mohutná exploze pěkně zasvítla a plazmové vlny se rozutekly do okolního vesmíru a s sebou vzaly šest dalších lodí, málem včetně Ničitelovy, jemuž se podařilo na poslední chvíli uhnout.

Silové pole za velkých barevných efektů postupně pohltilo energii výbuchů atomových hlavíc a za nějakou hodinu se vyčistilo. Pozorovatelům z vesmíru odhalilo nepoškozenou továrnu, okolo které poletovala průhledná krabice, ve které byl výčep, bar, několik stolů s lavičkami a zrovna probíhal mejdan.

„Ty vole, voni si tam jen tak v pohodě pařej. Připravte *„Ničitele světů“*!!!“ opravdu temně zahučel Ničitel a udeřil oběma rukama do palubní desky takovou silou, až praskla a vytekl z ní tekutý krystal.

V průhledné létající krabici byla párty v plném proudu. Blázen a jeho posádka pozorovali barevný ohňostroj, který probíhal na vnější straně ochranného pole.

„Šéfe, vypadá to, že představení končí. Vždyť museli pochopit, že máme technologii Musků, proti které je jakákoliv známá zbraň nepoužitelná.“

„Co teda asi chtějí dělat dál?“ zamyslel se Blázen.

„Šéfe, nemůžou dělat nic, ale asi jim tam pošlu pár raket, aby se nám zase obloha pěkně rozsvítla,“ zasmál se Pong a stiskl tlačítko dálkového ovladače zbraňových systémů.

Kolem průhledné krabice velkou rychlostí proletělo několik raket, které pronikly polem a zamířily k nejbližším lodím.

Z Ničitelovy flotily se zableskla střelba a skoro všechny rakety byly ztraceny. Kromě dvou, které zasáhly své cíle.

„Šéfe, budu muset přidat na síle a množství,“ zamyslel se Pong a začal cosi rychle nastavovat.

Ničitelova flotila se přeskupovala a Ničitelova velitelská loď se natočila a otevřela jakýsi deštník, kterým zamířila na střed vesmírné továrny. Několik dalších podobných gigantických deštníků se otevřelo na jiných lodích, poté co se seskupili do pravidelného geometrického útvaru, který obklopil továrnu i se silovým polem.

„Ničiteli, nabíjení bude trvat půl hodiny,“ ohlásil operátor na palubním můstku.

„Dobře, držte do té doby formaci a snažte se zakročit proti jakýmkoliv Bláznovým útokům. Nesmíme ztratit další loď.“

„Ničiteli, nikdy jsme nepoužili *„Ničitele světů“* na planetu chráněnou technologií Musků.“

„Všechno je jednou poprvý, chci pomstít Klauna, je vám to doprdele všem jasné? Ještě někdo chce pochybovat o mých rozkazech?“ rozčílila se temnota v kápi a zastřelila jednoho z mužů na můstku. Posádka zmlkla a rychle se začala věnovat přípravě ‚Ničitele světů‘.

„Kapitáne, něco chystají,“ poznamenal Karlos, když zrovna upíjel z láhve a přitom sledoval dění na obloze.

„Můj vůdce, raději skončíme párty a vrátíme se do bezpečí továrny,“ oznámil Kokot Kapitánovi.

„Proč? Nejsme tu v bezpečí?“ zeptal se Karlos.

„Asi tu bude za pár minut pěkně horko,“ odpověděl Kokot a nečekal na připomínky, převzal řízení létající průhledné výletní krabice a zamířil s ní do doku.

„Můj vůdce, asi nás zasáhne silný energetický výboj,“ povídal Kokot, když šel s Kapitánem, Pongem a Karlosem rychle do velitelského můstku.

„Já ti furt nerozumím,“ odpověděl zadýchaný Blázen, když ve spěchu zapaloval joint.

„Podle databází Ničitel světů vládne zbraní, kterou může ničit celé planety.“

„Nám se snad nemůže nic stát. A nebo může?“ zeptal se s lehkou obavou v hlase Karlos.

„Můj vůdce, může, nemůže, to je otázka, ale pravděpodobně dojde k přetížení obvodů a přehřátí energetických zdrojů. Nevím jestli silové pole vydrží předpokládaný množství energie, které do něj Ničitel pustí.“

„Jak moc energie?“ zeptal se Pong.

„Moc energie, shoříme na popel,“ odpověděl Kokot.

Pong začal přemýšlet a když dorazili na můstek, vypadal, že má plán.

„Šéfe, co kdybychom jejich energii použili proti nim samotným? Vždyť to jeden z pilířů Šaolinského učení.“

V tu samou chvíli se nad Pongem zjevili čtyři Mistři, které vidí jenom čtenář, pokývali významně hlavami a dlouze si mnuli vousy, než zase zmizeli.

„Pongu, ty jsi hlavička!“ pochválil Číňana Kokot a hned začal provádět nějaké výpočty.

„Ničiteli, ‚Ničitel světů‘ je nabit a připraven vypustit svůj paprsek smrti,“ ozval se operátor.

„Výborně,“ zachechtal se Ničitel a mnul ruce, „jsou všechny lodě na svých pozicích?“

„Ničiteli, lodě připraveny.“

„Vypusťte Ničitele!“ zahlásil temným hlasem Ničitel a pozvedl obě ruce nad sebe. Operátor stiskl velké rudé tlačítko.

Z velitelské lodi vylétly čtyři paprsky, které zamířily k vedlejším lodím a dále se šířily, až vytvořily geometrickou síť okolo silového pole. Hroty deštníků namířených k povrchu továrny začaly jiskřit a zanedlouho z nich vylétl silný paprsek, který zastavilo ochranné pole a začalo ho pohlcovat.

„Kapitáne, systém zatím drží a zvládá pohlcovat přijatou energii, ale brzo budou všechny baterie nabité a budu ji muset přeměrovat,“ promluvil Karlos.

„Můj vůdce, ještě chvíli, musím celou operaci spočítat přesně, jinak se nám může stát něco opravdu nehezkého.“

„Co vůbec počítáš, Kokote?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Pongu, programuji něco jako ‚dotek smrti‘, ale v poněkud větším. Musím akorát přesně předem spočítat, kdy dojde k zhroucení pole, protože těsně před tím předvedu malý trik.“

„Jaký trik?“ zeptal se Karlos.

„Uvidíš.“

Uběhla asi hodinka a Kokot vypadal konečně připraven.

„Můj vůdce, simulace vypadá v pořádku, jsem připraven zahájit odvetu.“

„Už bylo načase, venkovní teplota překročila 350 stupňů a stále stoupá,“ ozval se Karlos.

„Zmrdi se poserou, až uvidí ten bengál, který sem připravil. Za pár minut to přijde,“ smál se pod slizkým knírkem Kokot.

Silové pole okolo továrny začalo jevit příznaky hroucení, změnilo barvy a teplota pod ním vzrostla o dalších 680 stupňů a na povrchu fabriky se začaly tavit antény, kamery a drobné předměty včetně velkého vývěsního štítu.

První z paprsků smrti prorazil pole a zamířil přímo k velitelskému můstku fabriky. Jeho cestu však přerušilo malé světélkující ‚nic‘, které se zčistajasna objevilo paprsku v cestě a okamžitě začalo přitahovat další paprsky, které se ohnuly, jakoby je do toho ‚nic‘ přitahovala velká neviditelná ruka gravitace.

„Co to kurva je?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, spolu s Doktorem jsem vytvořil malou nerotující černou díru se zasraně malým Schwarzschildovým poloměrem odpovídajícím frekvenci vlnění, kterým na nás útočí a o zbytek se postarala stará dobrá fyzika.“

„Hm, vůbec tomu nerozumím, ale očividně to funguje. Co teď?“ pokračoval Blázen a kouřil joint.

„Můj vůdce, nyní je to na Pongovi, který si určitě všiml, že nejsme chráněni polem a je nutné využít momentu překvapení,“ zavlnil se smíchem Kokotův knírek.

„Nejsem piča, všimnul jsem si a chystám masivní odpověď těm zasranejm zkurvysynům,“ zasmál se Pong a zmáčkl tlačítko. Ze všech žárem nepoškozených komor vyletěly rakety a mířily k lodím okolo fabriky.

„Ničiteli, něco se posralo. Mají zdroje od Musků a vytvořili malou kulovou černou díru. Musíme útok okamžitě přerušit nebo přijdeme o veškerou energii,“ křičela obsluha na velitelské lodi.

„Vypnout,“ nasraně zamručela temná Ničitelova tvář.

Operátor se pokoušel přerušit napájení zbraně, ale nedařilo se mu to.

„Ničiteli, nejde to přerušit, jsme v prdeli,“ obsluha propadla panice.

„Ničiteli, letí na nás velká salva raket,“ ozval se další operátor.

„Ničiteli, musíme něco udělat,“ morálka se začala hroutit.

„Nahodit motory a pryč odsud,“ rozkázal Ničitel a kdyby mohl, tvářil by se nasraně a cítil poníženě.

Velitelská loď silou motorů přerušila spojení od sítě ostatních lodí a odletěla právě v okamžiku, kdy rakety zasáhly své cíle a okolí továrny se ocitlo v jedné monstrózní atomové výhni. Lodě vybuchovaly a jejich trosky mířily všemi směry.

Kokotovi se podařilo opět spustit silové pole, takže před nejhorším byli ochráněni.

„Parádní divadlo,“ pověděl Karlos a natáhl dlouhou lajnu koxu.

„To se fakt povedlo, vopravdu jo,“ konstatoval Blázen a zapálil nový brko.

„Můj vůdce, musíme vyslat uklízeče, aby odstranili veškerý nepořádek. Nechceme, aby naši klienti utrpěli nějakou újmu při příletu.“

„Postarej se o všechno, Kokote. Já jdu obvolat pár klientů a pozítří uděláme mejdan,“ řekl Blázen, zvedl se z křesla a odešel.

„Šéf chce organizovat mejdan? Co se stalo?“ podivil se Pong.

„Pongu, viděl jsi jeho ustaraný obličej. Válku s kolegíem jsme ještě nevyhráli, pouze jednu z bitev,“ odpověděl Kokot a připravoval rozkazy pro úklidovou četou.

Informace o porážce Ničitelovy útočné flotily se roznesla velmi rychle, protože to bylo poprvé a taky vlastně naposledy, kdy se někdo odvážil podniknout útok na fabriku.

O několik dnů později bylo okolí vesmírné továrny na pervitin Pong & Co obklopeno desítkami pozvaných i nepozvaných hostů, povětšinou obchodní partneři a věrní zákazníci.

Sešli se v největší hale s odkrytým výhledem do okolního vesmíru, kde na pódiu postával Blázen s Urghou, Kokotem a Pongem, dívali se na přicházející hosty, pili pivo a Kapitán hulil joint.

Jack s Karlosem rozjížděli párty a účastníci se dostávali do nálady.

„Tak já vás všechny vítám a chci poděkovat, že jste dorazili v tak hojném počtu. Pevně věřím, že dnešním dnem začíná něco velikého, jenž na dlouho ovlivní budoucnost vesmíru. Nechci vám lhát a některým z vás jsem to už řekl, tento konflikt je osobní a přerostl v něco, co ovlivňuje naši svobodu a základní právo užívat drogy a obchodovat s nimi v měřítku, v jakém uznáme za vhodné. Toto místo nepodléhá žádným pravidlům, protože tady platí naše pravidla. Nyní vás seznámím s naším plánem na zničení Temného kolegia a vybojujeme si právo na klidnou a bezpečnou existenci!!!“

Blázen pozvedl obě ruce, v hubě joint a v sále se setmělo.

Rozsvítil se projektor a spustila manažerská prezentace s grafiky plných obrázků spokojených lidí a s čísly na téma, proč můžeme být ještě lepší a jak porazit konkurenci a nepříteli. Vše v pozitivních barvách s humornými vložkami typu obrázků Boba Marleye s jointem, veselí sklízeči afgánského máku či vysmátý narkobaron ležící na hromadě bankovek a drahokamů.

Všichni sledovali projekci s napětím až do konce, než se rozsvítilo a nastalo ticho, které přerušil nějaký hlas.

„Ty vole, Blázne, to byla vyhulená kravina. Půjdeme ty zmrdy rozmrdat na hrudky mrdky?“

Blázen potáhl, sklonil se k mikrofonu a odpověděl.

„Jasně, ty vole.“

Dav zajásal, proběhla nějaká střelba do vzduchu a vyhazování čepic.

„Šéfe, fakt kurva štěstí, že sme nechali postavit tuhle vesmírnou stavbu neprůstřelnou i zevnitř,“ zašeptal Pong Bláznovi do ucha a v duchu byl velmi spokojený s průběhem věcí. Hrozně moc se těšil, že bude ve velkém zabíjet.

Osm temných kápí sedělo u kulatého kamenného stolu, na kterém bylo nespočet popelníků, láhví od kořalek, tácků s drogami a pár talířů s utopenci, tlačenkou s cibulí, chlebem a dvě špinavé lžíce.

„Mocný Matkopíchači, co budeme dělat? Toho Blázna už nepotřebujeme,“ zeptal se temně Čůrák.

Matkopíchač potáhl z jointu, upil z láhve a s temných hučením se nadechl.

„Nepotřebujeme ho, ale máme v něm nepříjemného nepřítele, spojence Musků.“

„Velký Matkopíchači, v tom by snad problém být neměl. Ničitel světů si s ním poradí, má svý osobní důvody,“ pověděl jiný temný týpek.

„Obávám se, že neporadí. Blázen disponuje technologií Musků a Muskové již vědí, že Bláznovu technologii z jeho skladu nepotřebujeme.“

„Muskové nám nikdy nedovolí ovládat červí díry a podrobovat celé světy,“ temně povzdechl Šoustal.

„Nedovolí, Nejvyšší se mi pokusil nabourat do hlavy, ale úspěšně sem ho odrazil. Jenže se mu to může jednou podařit a to by byl náš konec,“ odpověděl Matkopíchač.

Najednou se rozrazily dveře a vběhl zadýchaný Ničitel světů. Temným sípavým hlasem ze sebe vyhrkl pár slov.

„Všechno v prdeli, ty zmrdi zničili většinu mejch lodí.“

Nastalo ticho, ve kterém bylo slyšet jenom těžké sípání.

„Povoláme zálohy a vyřešíme Musky. Mám plán,“ temně promluvil Matkopíchač a ostatním se viditelně ulevilo.

Ničitel světů se posadil ke stolu a přidal k oslavě a plánování temného spiknutí vedoucího k ovládnutí světa.